

[Melchior]

utænkeligt, at noget sådant vil lykkes foreløbigt. Det ligger simpelt hen i kong Husseins hele situation, at han ikke kan deklarere sig. I ca. 19 år var det ham, der havde overhøjheden over de ca. 6.000 km², som det såkaldte West Bank omfatter. Det vil være usandsynligt at antage, at han ikke skulle ønske sig den situation tilbage, at hans kongerige, som ved den lejlighed i 1949 tog navneforandring fra Transjordanien til Jordan, på ny kunne inkorporere landet på vestbredden af Jordan. Det er næsten utroligt at antage, at det skulle forholde sig anderledes. Men han er ikke i stand til at sige det, for hvis han skulle sige dette, ville han dermed punktere hele propagandaen om endnu en ny arabisk stat, altså en palæstinensisk stat, og det er hans regime for svagt til at han kan sige.

Da han altså på den ene side ikke kan sige, hvad han ønsker, og på den anden side ikke ønsker det, han kan få, er den eneste mulighed, han har, at tie stille så længe. Det interessante ved forholdet er nok, at Israel, Jordan, palæstinenserne foruden Ægypten sikkert er mest interesseret i og bedst tjent med, at der gås med lempe i den sag et stykke tid, så mange andre brikker kan falde på plads, før den sag også bliver klar til modning.

I orientens område er der jo så situationen i Iran, som udenrigsministeren også kort berørte. Det synes mig, at vi her ser et af livets mange paradokser, som ikke er sjældent, at de yderste venstrekræfter og de yderste højrekræfter finder hinanden i en temmelig uheldig alliance om at styrte det bestående, hvad man kan have god forståelse for, fordi der set med vore øjne i hvert fald er meget, man kunne ønske anderledes, selv om det er kedeligt, at det kommer på et tidspunkt, hvor en moderniseringsproces syntes at være godt i gang.

Skulle det lykkes at vælte det bestående iranske styre, vil det få vidtgående konsekvenser for området, og en meget besværlig proces vil begynde. Det bliver ikke mere for eller imod shahen og hans regime, men så bliver det de kræfter, der har fundet hinanden for at vælte shahen, der så skal op at slås om, hvem der så skal have magten, og så bliver det f.eks. for Danmark meget mere indviklet at finde ud af og tage stilling til, hvem der nu er vore partnere, og hvem vi nu skal holde med, og hvor vor sympati nu er.

Det samme tror jeg gælder hele Afrika. Vi har for tiden to ministre til at varetage udenrigsministeriet. Jeg tror, at hvis udviklingen i Afrika går, som meget tyder på, vil både en tredje og en fjerde blive nødvendig. Vi vil få brug for en række specialister på højeste plan til at finde ud af den afrikanske politik. Så længe det er sort mod hvid, så længe det er undertrykkelse mod frihedstrang, er det relativt ukompliceret at tage stilling. Hvis og når kampen for dem, der fortjener deres frihed og kæmper for den, bliver vundet, vil de indbyrdes uundgåeligt komme op at skændes for ikke at sige slås om fordelingen af den magt, der så vil være ledig, hvorefter det bliver mere indviklet for os, dels på grund af afstanden, dels på grund af de mange specielle traditioner og forudsætninger, som det er vanskeligt at sætte sig ind i, for os at tage stilling, vise sympati og antipati etc. Lad os håbe, at denne proces kan foregå, uden at for meget voldsomt sker, og uden at for manges rettigheder bliver krænket – især heller ikke, at nuværende magthavere, når de bliver minoriteter, skal få det at føle, som de selv var med til tidligere at vise dem, de var i stand til at undertrykke.

Jeg vil gerne sige et enkelt ord om Tyskland. Jeg har ikke kunnet undgå at bemærke, at der i forbindelse med markeringen af 40-året for krystalnatten, men også i månederne forinden, er ved at ske en nyorientering. Vi har set den tyske præsident og regering virke meget stærkt og kraftfuldt over for nynazismen, bl.a. ved at man kalder de gamle begivenheder fra nazitiden ved deres rette navn. Jeg tror, det er en heldig ting for Tyskland, for den opvoksende generation, at man nu er så vidt, at man taler frit og usminket om disse ting. Derved kan en ny tysk generation få viden nok til at være advaret imod at forfalde til de forbrydelser, som de altså uvilket er blevet arvtagere til som tyskere. Jeg vil gratulere Tyskland til, at man har nået dette stadium, og jeg er sikker på, at den danske regering, men også vide kredse i det danske folk vil vide at bakke op omkring de kræfter i Tyskland, der handler på en så ansvarsbevidst måde.

Jeg har nok talt lidt for længe om Mellemøsten og brugt det meste af min tid. Jeg behøver ikke sige noget om, at CD støtter EF og NATO. Jeg sagde i indledningen, at vi